

Jij bent mijn thuis

Jij bent mijn thuis

Jenny Janssen

Schrijver: Jenny Janssen

Coverontwerp: Jenny Janssen

ISBN: 9789464856477

© Jenny Janssen

VRIJDAG 6 JANUARI 2006

Valerie

Ik sta in een woonkamer vol met mensen, er wordt gelachen en gehuild. Mijn lach is niet echt aanwezig en ik doe hard mijn best om mijn tranen binnen te houden. Ik ben namelijk niet zo goed in afscheid nemen. Al helemaal niet als het gaat om één van mijn beste vriendinnen, Sofie. Ik ken Sofie vanaf het moment dat ik hier in de straat kwam wonen, acht jaar geleden. Het klikte tussen ons vanaf het begin. Zij betekent echt alles voor me. We zijn er altijd voor elkaar als dat nodig is, maar dat gaat nu dus veranderen. Sofie heeft haar liefde van haar leven gevonden en dat kon natuurlijk niet gewoon hier in Nederland. Nee, ik trek blijkbaar vriendinnen aan die hun geluk in het buitenland zoeken. Ik ben natuurlijk wel heel blij voor Sofie en Liam is ook echt een hele lieve en leuke man. Ik had alleen liever gehad dat ik Sofie straks niet op het vliegtuig naar Canada hoefde te zetten.

Ik ben de woonkamer maar even uit gevlucht. Het werd me iets te veel en heb even stilte om me heen nodig. Ik loop de keuken in en daar zie ik iemand op het aanrecht zitten. "Melissa is het toch?". Ik word wat verrast aangekeken. "Uhm ja. Hoe weet je mijn naam? En als ik me niet vergis ben jij Valerie". Met een klein lachje op mijn gezicht knik ik. "Helemaal correct. Sofie heeft je naam wel eens genoemd als ze het over Emma heeft". Emma is het zusje van Sofie en Melissa is de beste vriendin van Emma. "Heb je er een probleem mee als ik er even bij kom zitten?". Ze schudt haar hoofd en schuift een stukje op om plaats voor me te maken. "Even genoeg van alle mensen?". Al zuchtend neem ik plaats naast haar op het aanrecht. "Ja ook, maar het werd me vooral even een beetje te veel". Ze knikt begrijpend. "Je weet dat je haar gewoon elke dag nog kunt zien en spreken, toch? Ik snap wel dat het anders

is, maar ze verdwijnt niet ineens uit je leven". Ze probeert het opbeurend te zeggen, maar door de manier hoe ze het zegt lijkt het wel of er meer achter zit. Een pijn die ze eigenlijk niet wil laten zien. " Het tijdsverschil gaat het wel lastig maken. Ik heb het al eens eerder meegemaakt. Mijn beste vriendin vertrok naar Egypte en we zouden altijd contact houden. Nou dat heeft een maand of twee geduurd en daarna heb ik nooit meer iets van haar gehoord. Ik ga er wel vanuit dat Sofie en ik wel normaal contact blijven houden. Heb jij al eens zoiets meegemaakt?". Ze haalt haar schouders op. " Ik heb nooit afscheid genomen". Weer voel ik een pijn achter die uitspraak, maar ik denk dat ze het er niet over wil hebben. " Moet jij niet in de woonkamer zijn?". Verander ik het onderwerp maar. Ze schudt met een klein lachje haar hoofd. " Sofie wil me daar niet hebben. Ik ben er alleen voor Emma als ze me nodig heeft". Ik kijk haar vragend aan. "Sofie en ik liggen elkaar niet zo". "Waarom niet?". Ze haalt haar schouders op. " Soms liggen mensen elkaar gewoon niet en dat is maar goed ook. Stel je eens voor dat je het met iedereen goed kon vinden, dan had je de hele dagen mensen om je heen. Ik moet er niet aan denken," zegt ze lachend. Ik kan daar ook wel om lachen. " Niet z'n allemansvriend dus?". Ze schudt haar hoofd. " Ik heb Emma en dat is meer dan genoeg. Aan haar heb je je handen al vol en slurpt al je energie uit je lichaam". Ze zegt het lachend, maar het doet me toch wel wat dat ze zegt dat ze alleen maar Emma heeft. " Ja dat hoorde ik". Melissa kijkt lachend naar Emma, die de keuken binnen is komen lopen. " Ik weet niet waar je het over hebt. Ik was net Valerie aan het vertellen hoe blij ik met je ben". Emma komt onze kant op lopen en gaat tussen de benen van Melissa staan. " Ja omdat je na een dag met mij goed kunt slapen omdat je geen energie meer over hebt, maar ik ben ook blij met jou hoor". Emma zegt het met een lachje op haar gezicht. Melissa slaat haar armen om Emma heen en geeft haar een kus op het hoofd. " Ik ook met jou. Hoe gaat het?". Emma haalt haar schouders op. " Het is moeilijk, maar ik sla me er wel doorheen. Ik ben blij dat je ervoor me bent". Ik zie dat Melissa, Emma nog iets steviger vastpakt. " Het is wel het minste wat ik kan

doen. Je bent de enige die er ook altijd voor mij is". En weer voel ik die pijn.

Ik vind hun vriendschap trouwens wel mooi om te zien. Emma is vijftien en Melissa is rond dezelfde leeftijd, maar precies weet ik het niet. Hun vriendschap is echt heel hecht. Ik denk dat veel mensen er een voorbeeld aan mogen nemen. Ik heb ook goede vriendschappen en in het verleden ook gehad, maar nog nooit zo hecht als wat ik zie bij die twee. " Maar wat doen jullie hier en niet in de woonkamer?". Melissa haalt haar schouders op als Emma dat vraagt. " Je weet dat je zus niet op mij zit te wachten en ik houd Valerie aan de praat". Emma kijkt wat verrast op naar Melissa voordat ze zich losmaakt uit haar armen. Ze gaat vervolgens tegenover ons op de keukentafel zitten. " Wat, jij en vrijwillig iemand aan de praat houden?". Melissa zucht. " Is daar iets mis mee?". Met een lachje schudt Emma haar hoofd. " Nee helemaal niet. Val, wat heb je haar gegeven?". Ik kijk vragend naar Emma. " Mel praat nooit met mensen, dus je moet haar wel wat gegeven hebben of iets hebben beloofd". Ik kan er wel om lachen. Het doet me ook wel iets die opmerking. Het betekent dus dat Melissa eigenlijk niet zo praat met mensen, maar zonder problemen lijkt ze met mij in gesprek te zitten. Aan het gezicht van Melissa te zien vond ze het niet zo heel leuk dat Emma dat heeft gezegd." Dan ben ik misschien geen mens. Wat ik dan wel ben weet ik niet, maar ik ben blij dat ze in ieder geval mijn gedachten weer even iets heeft kunnen verzetten". Melissa kijkt me met een klein lachje aan. " Graag gedaan". " Hier zitten jullie dus. Ik was jullie overal aan het zoeken. Het is tijd om te gaan". Zuchtend laat ik me van het aanrecht zakken en loop naar Sofie toe. Ik geef haar een dikke knuffel. " Ik ga je zo verdomd erg missen". Ze pakt mij ook stevig vast. " Ik jou ook, maar we houden contact. We moeten nu wel echt gaan, anders mis ik mijn vlucht". Met een klein lachje kijk ik haar aan. " Dan blijf ik nog wel wat langer staan zodat je de vlucht mist". Met een lachje schudt ze haar hoofd. Ik laat haar dan toch

maar los. Het is helaas toch echt tijd haar naar het vliegveld te brengen.

Mevrouw Broekhuis zit achter het stuur en Sofie zit naast haar. Ik zit op de achterbank met Emma en Melissa. De twee voorin zijn druk met elkaar in gesprek en de twee naast mij ook. Dat geeft mij even de tijd om na te denken. Er gaat vanaf maandag een hoop veranderen. Ik begin dan als biologielerares, waar ik wel echt zin in heb, maar het betekent ook dat ik dan niet meer hele dagen bij mijn dochtertje Roos ben. Ook heb ik Sofie niet meer in de buurt waar ik naartoe kan gaan als het me even allemaal te veel wordt. Gelukkig word ik collega's met Anne, zij was een goede vriendin toen we samen de opleiding deden. Daarna zijn we elkaar een beetje uit het oog verloren, maar een paar weken geleden zagen we elkaar weer en het was alsof we nooit van elkaar weg zijn geweest. Anne start maandag ook voor het eerst, daardoor voelt het toch een beetje alsof ik het niet alleen hoeft te doen. Een ander voordeel is dat mijn moeder mijn baas wordt, daardoor wordt het ook allemaal iets minder spannend. Vooral ook omdat ik midden in het schooljaar begin, dat maakt het allemaal nog wat extra spannend. Het gemis van Sofie zal er niet minder om worden. Zij is normaal altijd de eerste naar wie ik toe ga als ik iemand nodig heb. Ik kijk opzij als ik de hand van Melissa op mijn knie voel en ze er zachtjes met haar duim overheen wrijft. Ze geeft me een klein lachje en gaat vervolgens weer verder met haar gesprek met Emma. Het is een klein gebaar, maar het doet me veel. Ik veeg mijn tranen weg en kijk weer naar buiten. Helaas zie ik het vliegveld al in zicht komen.

Zodra we zijn uitgestapt trekt Sofie me aan mijn arm een stukje van de rest weg. " Wat moet je met die Melissa?" vraagt ze geïrriteerd. Ik kijk haar wat verbaasd aan. " Niks. Ik kwam haar in de keuken tegen. Ze heeft me wat opbeurende dingen gezegd. Hoezo?". Ze zucht. " Ik heb het niet op mensen zoals haar". Ik kijk haar vragend aan. " Hoe bedoel je?". Ze schudt haar hoofd. " Laat maar, dat komt

een andere keer wel. Ik moet nu echt gaan". Ze kijkt me zielig aan en geeft me een stevige knuffel. " Groepsknuffel," roep ik en Emma komt er gelijk bij staan. Melissa staat tegen de auto aan, met haar handen in haar zakken, toe te kijken. " Val, jij hebt nu de verantwoording om op mijn zusje te letten. Stel me niet teleur mevrouw van Buren," zegt Sofie zodra we elkaar loslaten. " Wat?". Ik kan wel lachen om het gezicht van Emma. " Oh, wisten jullie dat nog niet? Ik kom bij jullie op school lesgeven". Emma schudt haar hoofd en kijkt vervolgens naar Melissa. " Wist jij dat?". Melissa kijkt vragend naar Emma. " Dat Valerie, mevrouw van Buren is?". Melissa schudt haar hoofd. Het lijkt haar niet zoveel te doen, waar ik wel blij om ben. Ik wil namelijk niet dat het raar wordt op school omdat ik die twee daarbuiten ook ken. Oké, Melissa ken ik niet zo goed, maar ik denk dat ik haar nu buiten school ook meer ga zien, aangezien ze meestal samen met Emma is.

Ik heb Sofie beloofd dat ik geregeld een bezoekje aan Emma ga brengen om te kijken hoe het met haar gaat. Sofie en Emma hebben naast elkaar geen andere familie meer. Hun ouders zijn gestorven toen ze nog jong waren, vooral Emma was heel erg jong. Sindsdien wonen ze bij meneer en mevrouw Broekhuis, samen met nog een aantal andere kinderen, allemaal afkomstig uit verschillende gezinnen. Ze hebben het daar nooit slecht gehad, maar het heeft bij beide nooit als een familie aangevoeld. Waar Emma het altijd nog moeilijker mee heeft dan Sofie. Al helemaal nadat Sofie op zichzelf ging wonen. Emma heeft eigenlijk nooit echt een hele goede band met iemand gehad in huis. Daarom heeft Sofie me gevraagd om Emma een beetje onder mijn hoede te nemen en natuurlijk heb ik gezegd dat ik dat zal doen. Emma voelt toch een beetje als mijn kleine zusje. Vooral in het begin, toen ik Sofie net leerde kennen, was Emma er eigenlijk altijd bij als we iets gingen doen omdat ze toch een stuk jonger is en nog niet echt ergens alleen heen ging. Dat is de laatste jaren wel iets veranderd en is ze eigenlijk bijna altijd wel met Melissa, maar dat wil niet

zeggen dat daardoor dat gevoel als kleine zusje minder is geworden.

Met heel veel pijn en moeite hebben we Sofie achtergelaten op het vliegveld, het afscheid was echt zwaar. We zitten nu met z'n vieren ergens iets te eten. Mevrouw Broekhuis zit naast me en Melissa en Emma zitten tegenover ons. Veel wordt er niet gezegd. Iedereen zit een beetje in hun eigen gedachten. Het geeft me wel de mogelijkheid om zo onopvallend mogelijk Melissa wat beter te bekijken. Ze ziet er een stuk vermoeider uit dan toen ik haar een tijd geleden zag. Ook kan ik zien dat ze ergens mee dealt, maar ik ben denk ik niet degene die daar iets aan kan doen. Ze kijkt ineens op en betrapt me erop dat ik naar haar aan het staren ben. Ze geeft me een klein lachje en kijkt vervolgens weer weg. Ik krijg een berichtje van mijn moeder met de vraag of ik zo naar huis kan komen omdat ze weg moet. Waar ik op zich wel blij mee ben, deze stilte doet me ook niet zo goed.

Mevrouw Broekhuis is al naar binnen gegaan en ik sta nog buiten voor het huis van Emma, met haar en Melissa. " Hebben jullie nog iets te doen vandaag?". Emma schudt haar hoofd naar mij. " Hebben jullie misschien zin bij mij te komen? Ik voel er niet zoveel voor om alleen te zitten". Emma kijkt vragend naar Melissa, die alleen een keer haar schouders op haalt. " Natuurlijk, iets beters hebben we toch niet te doen. Is Sander niet thuis?". Ik schud mijn hoofd naar Emma. Ondertussen lopen we een paar huizen verder. Sander en ik zijn getrouwd toen ik achttien was en dat is nu alweer acht jaar geleden. Samen hebben we een tweejarig dochtertje, Roos. " Die zit elk weekend in het buitenland voor zijn werk," zeg ik terwijl ik ze mijn huis binnenlaat. " Hey meiden, wat leuk jullie hier te zien". Ik kan wel lachen om de gezichten van Emma en Melissa zodra ze mijn moeder zien. " Hoi mevrouw Bouwman, " zegt Melissa met een vriendelijke lach op haar gezicht. We maken een kort praatje met mijn moeder en dan is het voor haar echt tijd om te gaan. Ik vind het wel mooi om te zien hoeveel respect Emma en

Melissa hebben voor mijn moeder en dus de directrice van hun school. " Hebben jullie zin in een filmpje?". Beide meiden knikken. Ik wijs ze de weg naar de woonkamer en zelf loop ik naar de keuken om daar wat te drinken en snacks te pakken.

Zodra ik in de woonkamer kom zie ik dat Emma in één van de stoelen is gaan zitten. Ik ga bij Melissa op de bank zitten. " Ik ben zo terug". Net op het moment dat ik ga zitten hoor ik Roos boven. Ik haal haar uit haar bedje, geef haar een schone luier en neem haar vervolgens mee naar beneden. " Mag ik haar even vasthouden?". Melissa vraagt het met stralende ogen. " Ik weet niet of ze dat wil". Ik zet Roos op haar eigen beentjes neer. Ik kan niet voorkomen dat er een lachje op mijn gezicht komt als ze gelijk naar Melissa loopt. Melissa helpt haar op de bank, waarop Roos bij haar op schoot klimt. " Ik zal even een flesje met warme melk voor haar maken, anders krijg ik haar niet meer naar bed vanavond. Als je wilt mag je die zo wel aan haar geven". Melissa knikt enthousiast.

Ik maak snel een flesje voor Roos. Het verbaast me dat ik haar in die tijd niet hoor. Normaal praat ze je, op haar manier, de oren van je kop. Ik loop weer terug naar de woonkamer. Ik krijg het wat warm van binnen als ik Melissa zie zitten met Roos. Ze zijn met een hele knuffel sessie bezig. Ik zie dat de oogjes van Roos alweer steeds zwaarder worden. " Ik weet niet of ze deze nu wel nodig heeft. Ik geloof dat je knuffel ook al helpt om haar weer in slaap te krijgen, " zeg ik als ik Melissa het flesje aangeef. " Ik denk eerder dat het komt doordat ze Emma heeft gezien," zegt ze met een lachje. " Oh je hebt mazzel dat Roos bij je zit". Melissa steekt haar tong uit naar Emma. Ik vind het heerlijk om die interactie tussen die twee te zien. " Ik snap wel wat je bedoelt, alleen al naar haar kijken hoe druk ze soms is maakt me al moe". Als ik dat met een lach zo serieus mogelijk tegen Melissa zeg vliegt er een kussen naar mijn hoofd. " Wat is dit? Jullie hebben één gesprekje gehad en meteen spannen jullie samen tegen mij". Ik kijk Melissa met een lachje aan. " Volgens mij is er iemand jaloers". Melissa knikt met een lachje op

haar gezicht. " Daar lijkt het wel op. Dan moeten we haar de film maar uit laten kiezen, dan is ze zo weer blij". We blijven nog een tijdje door ouwehoeren tot Roos bij Melissa op schoot weer in slaap is gevallen. Ik breng haar vervolgens weer naar haar bedje en dan is het toch echt tijd om film te kijken.

Emma had eerst een horrorfilm uit gezocht, maar daar ben ik tegenin gegaan. Het is uiteindelijk een foute kerstfilm geworden. Ik ben blij dat de feestdagen net achter de rug zijn, maar het zijn altijd wel van die heerlijke feel good films. Dat is wel iets wat ik op het moment kan gebruiken. Wat stiekem ook wel goed voelt, is het hoofd van Melissa die tegen mijn schouder aan ligt. Ze is vrij snel na de start van de film in slaap gevallen en nu is ze omgevallen tegen mij aan. Ik probeer me zo rustig mogelijk te bewegen en sla een arm om haar heen, zodat ze misschien iets fijner zit. " Oh sorry". Ik was blijkbaar niet voorzichtig genoeg. Ik geef Melissa een klein lachje. Ik kan mijn arm nog net stevig genoeg om haar heen houden zodat ze niet van me weg gaat zitten. " Ik vind het niet erg om als kussen te spelen hoor. We kunnen ook gaan liggen, dat is misschien iets comfortabeler." Melissa geeft me een wat onzeker knikje nadat ik dat zachtjes zei. Ik ga op mijn rug liggen en Melissa komt bij me liggen. Ze ligt op haar zij naast me en legt haar hoofd op mijn schouder. " Is dit oké?". Ik geef haar een klein knikje en sla een arm om haar heen. Vervolgens kijken we de film weer verder.

Ik moet eerlijk toegeven dat ik hier wel van geniet. Het is lang geleden dat ik zo met iemand heb gelegen en eigenlijk ben ik een behoorlijk knuffelig persoon. Melissa is alweer snel in slaap gevallen. " Wat?" vraag ik zachtjes aan Emma, als ik haar met een lach haar hoofd zie schudden. " Heks," zegt ze met een lachje. " Hoezo? Wat heb ik nu weer gedaan?". " We waren het er vanmiddag al over eens dat je geen mens was. Nu ben ik ervan overtuigt dat je een heks bent. Mel geeft mij soms met moeite een knuffel, maar moet je eens zien hoe ze bij je ligt". Ondertussen heeft Melissa stevig een arm om me heen geslagen, waardoor het

alleen nog maar fijner gaat voelen. " Ik kan er niks aan doen dat je al haar energie uit haar lichaam hebt gezogen". Lachend schudt Emma haar hoofd. " Wat is er met haar aan de hand?". Emma kijkt me vragend aan. " Hoe bedoel je?". Ik zucht. " Het zal me wel niks aan gaan, maar het viel me op dat Melissa er een stuk vermoeder uit zag dan toen ik haar de laatste keer zag. Ik weet ook niet zo goed hoe ik het uit moet leggen, maar als ik naar haar kijk kan ik gewoon een pijn van binnen voelen". Emma lijkt wat verrast als ik dat zeg. " Mel dealt op het moment inderdaad met wat dingen, maar het is niet mijn plaats om daar iets over te zeggen". Ik knik begrijpend. " Ja sorry, je hebt helemaal gelijk. Het gaat me ook helemaal niks aan".

Het valt weer stil en we kijken de film weer verder. " Val?". Hoor ik Emma z'n tien minuutjes later zeggen. " Ja?". Ze blijft me even aan kijken. " Hoe bedoelde je dat van dat je de pijn van binnen kon voelen?". Ik geef haar een klein lachje. " Zoals ik al zei, ik weet niet zo goed hoe ik het uit moet leggen, maar het is net of ik haar pijn kon voelen. Ik denk dat het de meeste mensen niet zou opvallen, maar ik kan gewoon voelen en aan Melissa zien dat ze ergens mee zit. Waarom mag je zus haar eigenlijk niet?". Emma zucht en kijkt wat geïrriteerd. " Omdat ze op vrouwen valt". Mijn ogen worden groot. " Wat?". Ik doe mijn hand voor mijn mond omdat het er vrij hard uit kwam. Ik wil Melissa niet wakker maken. " Ben je nu serieus?". Emma knikt wat onzeker. " Je hebt nu toch ook niet een hekel aan Mel?". Ik schud hard mijn hoofd. " Natuurlijk niet. Ik had dit alleen nooit van Sofie verwacht. Laten we er nu ook maar niet verder over door gaan, dat gaat mijn humeur namelijk niet ten goede doen". Emma knikt begrijpend. We kijken de film in stilte verder. Ik krijg er alleen niet heel veel meer van mee. Van binnen kook ik van woedde. Dit had ik nooit van Sofie verwacht. Als ik dit eerder had geweten, dan denk ik niet dat ik vriendinnen met haar had kunnen zijn.

De film is afgelopen en ik moet echt heel nodig naar het toilet. Ik draai me zo voorzichtig mogelijk onder Melissa vandaan. Gelukkig blijft ze dit keer slapen. Ik leg een kussentje onder haar hoofd en ga dan snel het hoognodige doen. Als ik weer terug de woonkamer in kom ga ik bij Emma op de leuning van de stoel zitten. " Ik ga er zo vandoor," zegt ze zachtjes en kijkt me wat moeilijk aan. " Zou Mel misschien op je bank mogen blijven slapen?". Ik knik. " Natuurlijk, dat is geen probleem. Vinden haar ouders dat ook goed?". Emma gaat nog moeilijker kijken. " Uhm ja. Ik zal het ze wel doorgeven". Ik blijf haar even aan kijken. " Weet je het zeker?". Ze knikt. " Ja, het is geen probleem. Bedankt dat je haar hier laat slapen". Ik geef haar een lachje. " Niks te danken. Ze ligt toch al zo lekker te slapen, dus we kunnen het haar niet aan doen om haar wakker te maken. Ik zal zo van boven een dekentje pakken en over haar heen leggen. Daarna ga ik haar voorbeeld maar eens volgen".

Ik ben met Emma meegelopen naar de voordeur. " Bel me als er iets is of als je gewoon even iemand wilt spreken. Mijn deur is maar een paar huizen verderop en staat altijd voor je open. Ik heb je zus beloofd dat ik altijd voor je klaar zou staan en daar ga ik me ook echt aan houden. Niet alleen om die belofte, maar ook omdat ik gewoon zeker wil weten dat het goed met je gaat". Emma geeft me een knuffel nadat ik dat heb gezegd. " Bedankt Val. Andersom geldt dat ook. Welterusten en stuur die slaapkop morgen maar mijn kant op". Ik knik met een lachje op mijn gezicht. " Oké dat zal ik doen. Slaap lekker".

Nadat Emma is vertrokken haal ik boven een dekentje op en leg hem vervolgens voorzichtig over Melissa heen. " Slaap lekker Melissa," zeg ik zachtjes en geef haar zo voorzichtig mogelijk een kus op haar voorhoofd. Daarna is het tijd om mijn eigen bed op te zoeken, zodat ik alvast iets slaap kan pakken tot Roos zo weer wakker wordt.

VRIJDAG 7 JANUARI 2006

Melissa

Ik word wakker op een bank in een vreemde omgeving. Ik moet echt eerst tien keer om me heen kijken waar ik ben. Pas als ik wat gebrabbel hoor en naar de box in de woonkamer kijk, weet ik waar ik ben. Blijkbaar heb ik de nacht bij Valerie op de bank doorgebracht. Ik sta op en loop naar de box waar Roos in zit te spelen. Ik kan het niet laten en til haar eruit. " Zullen we eens gaan kijken wat mama aan het doen is". Roos knikt met een grote lach op haar gezicht. " Mama doet dansen". Ik hoor zachte muziek uit, ik denk, de keuken komen, dus ik loop met Roos aan mijn hand die kant op. " Goedemorgen," zeg ik zodra ik in de keuken kom. Ik zie dat Valerie al dansend de afwas aan het doen is. Ik vind het wel mooi om te zien. Ze draait zich om en kijkt me met een lachje aan. " Goedemorgen, lekker geslapen?". Ik knik. Roos loopt gelijk haar kant op. " Bedankt dat je me hebt laten slapen". Valerie kijkt me even met een mooi lachje op haar gezicht aan. Daarna tilt ze Roos op en gaat met haar op de arm verder met dansen." Mooi zo en niks te danken, ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om je wakker te maken. Roos heeft je toch niet wakker gemaakt?". Ik schud mijn hoofd. Valerie steekt haar hand naar me uit. " Dans je mee?". Ik ga op een stoel aan de eettafel zitten. " Nope, het is nog veel te vroeg". Met een lachje schudt Valerie haar hoofd en danst verder met Roos in haar armen.

Ik kijk met een lach op mijn gezicht naar moeder en dochter. " Je vindt het toch niet erg dat ik haar uit de box heb gehaald?". Valerie schudt haar hoofd. " Je bent volgens mij wel dol op kids of niet?". Ik haal mijn schouders op. " Ik vind ze wel schattig. Ze laten je ook even de rest vergeten. Moet ze zo toevallig een fles hebben?". Met een klein lachje schudt ze haar hoofd. " Roos krijgt alleen af en toe nog een fles warme melk als ze in de nacht wakker wordt. Ik denk

dat ze over een half uurtje vast nog wel een broodje wil hebben, daar mag je haar wel bij helpen. Dat geeft je nog mooi de tijd om even te douchen als je wilt. De badkamer is boven de eerste deur aan de rechterkant. In het kastje onder de wasbak ligt wel een nieuwe tandenborstel die je kan gebruiken". Ik kijk haar wat onzeker aan. " Dank je. Vind je het niet erg als ik je douche gebruik?". Ze schudt haar hoofd. " Natuurlijk niet. Op de badkamer liggen ook nog wel schone handdoeken en alles wat er ligt mag je gebruiken. Als je wilt kan ik uit mijn kast wat schone kleren voor je pakken". Ik schud mijn hoofd. " Dat is echt niet nodig Valerie. Ik kan dit nog wel een dag aan". Ze kijkt me met een mooi lachje aan en komt mijn kant op lopen. " We lopen wel even met je mee. Roos, laat jij Melissa zien waar de badkamer is?". Roos knikt enthousiast en wordt vervolgens door haar moeder op de grond gezet.

Valerie en ik volgen Roos op de voet naar boven. " Zoals je ziet is dit de badkamer. In dat kastje liggen de nieuwe tandenborstels en in dat kastje liggen de handdoeken". Ik kijk Valerie met een lachje aan als ze me alles aanwijst. " Dank je". Ze geeft me een klein knikje. " Douche zo lang als je wilt. Ik zal zo een setje kleren voor je klaar leggen". Ik zucht. " Nee ik wil geen tegenspraak. Zo kun je lekker fris aan de dag beginnen". zegt ze met een lachje, voordat ik ook maar iets kan zeggen. " Oké mevrouw van Buren". Met een lach schudt ze haar hoofd. " Oh alsjeblieft laat dat. Dat moet ik straks al hele dagen aan gaan horen. Ik zal je nu je ding laten doen. Ik leg zo kleren voor je neer en daarna zal ik een ontbijtje maken. Waar heb je zin in?". Ik haal mijn schouders op. " Lust je eieren?". Ik knik. " Maar je hoeft niet zoveel moeite voor me te doen". Valerie kijkt me weer met een lief lachje aan. " Dat bepaal ik zelf wel." Ze geeft me een knipoog en draait zich vervolgens om. " Ik zal zo de kleren op de rand van de wasbak leggen. Ik zie je vanzelf wel weer beneden verschijnen," zegt ze net voordat ze de badkamer uitloopt. Ik trek mijn kleren dan maar uit en stap onder de douche.

Als ik me na een heerlijke douche weer in de keuken meld kijkt Valerie me hoofdschuddend aan. " O wat ben je ook eigenwijs," zegt ze als ze ziet dat ik gewoon mijn eigen kleren weer heb aangetrokken. " Ik heb dit gisteren schoon aangetrokken. Ik ben z'n iemand die vergeet het je terug te geven, maar toch bedankt". Ze geeft me een klein knikje. " Ga lekker zitten. Ik heb het ontbijt bijna klaar". Ik neem plaats aan de eettafel en nog geen minuut later staat er een bord met een uitsmijter voor mijn neus. " Dank je, maar je had echt niet zoveel moeite voor me hoeven doen hoor. Ik had me ook wel gered met een stuk fruit," zeg ik als ik zie dat Valerie zelf een appel aan het eten is. " Het was maar een kleine moeite. Ik heb eerder al beter ontbeten, Roos was er vroeg bij vanmorgen". Valerie zet vervolgens een bord met een broodje voor Roos, die naast me zit, op tafel. " Hoe oud is ze?" vraag ik terwijl ik Roos een klein stukje aangeef. " Roos is twee. Jij ervaring met kleintjes? Zoals ik je gisteren en zo net met haar zag lijkt het erop alsof je weet wat je doet". Ik knik. " Ik heb een tijdje op drie kindjes gepast, in de leeftijd van één tot vier". Ze kijkt me met een lachje aan. " Dat verklaart een boel. Verder geen broertjes of zusjes waar je op moet passen?". Ik schrik een beetje van die vraag, hopelijk heeft ze dat niet door. " I-Ik heb een tweelingzusje". Ik hoop dat het er een beetje normaal uit kwam. Ik merk dat Valerie erop wil reageren. " Jij broers of zussen?". Ze blijft me even aankijken. " Ik heb een zus die drie jaar ouder is, Chloe". Ik ben blij dat ze niet verder op mij in gaat. We blijven nu vooral een tijdje over Roos praten, die doet op haar manier ook mee met het gesprek. Ik vind het wel grappig, Roos probeert mijn naam te zeggen, maar het lukt haar niet om het goed te zeggen. Te schattig gewoon.

" Melissa laat staan, dat doe ik straks wel". Ik schud mijn hoofd naar Valerie. " Het is wel het minste wat ik kan doen," zeg ik als ik mijn bord en bestek meeneem naar het aanrecht en het snel een beetje afspoel. " Nog plannen voor vandaag?" vraagt Valerie terwijl ze Roos uit haar stoeltje haalt en op haar eigen benen neer zet. Gelijk begint ze lekker rond te dartelen. " Ik ga zo naar het park.

Tegen de tijd dat Emma een keer wakker is zie ik haar daar. Wat we dan gaan doen weet ik nog niet". Valerie kijkt me wat verbaasd aan. " Ga je al die tijd in het park op haar wachten? Zo warm is het buiten niet". Ik haal mijn schouders op. " Ik ben niet z'n koukleum". Valerie blijft me even aankijken. " Hoe laat is Emma wakker?". " Meestal is ze tegen een uurtje of twee in het park". Ze kijkt op haar horloge. " Melissa, het is nog niet eens half tien. Ga je niet eerst naar huis?". Ik schud mijn hoofd. " Je kunt toch niet die hele tijd in de kou zitten". Ik geef haar een lachje. " Ik red me wel Valerie. Ik ben het wel gewend". Ze zucht en schudt haar hoofd. " Ik weet het beter gemaakt. Je kunt hier zo nog wel even tv kijken of wat dan ook en dan gaan Roos en ik straks met je mee naar het park. Roos kan altijd heerlijk in slaap vallen tijdens een wandeling en een frisse neus kan mij niks verkeerd doen". Ik kijk haar wat onzeker aan. " Je hebt al genoeg voor me gedaan. Ik wil je niet nog meer tot last zijn". Ze slaat een arm over mijn schouders. " Dat ben je niet". Ze geeft me een kus op mijn slaap en laat me weer los. Ik voel mijn wangen wat rood worden door wat ze deed. Ik ben niet echt een persoon van dit lichamelijke contact, maar bij Valerie vind ik het op de één of andere manier niet vervelend. Valerie neemt Roos mee naar de woonkamer en ik volg dan maar.

Als we in de woonkamer komen kijk ik Valerie wat onzeker aan. " Wat is er?". Ik geef haar een klein lachje. " Uhm, ik wilde het eigenlijk gisteren al vragen, maar toen lag Roos in bed. Mag ik?" vraag ik al wijzend naar de piano die in de woonkamer staat. Valerie krijgt een grote lach op haar gezicht. " Natuurlijk, kan je een beetje spelen?". Ik haal mijn schouders op. Ik loop naar de piano en neem eraan plaats. Ik maak mijn vingers een beetje los, haal een paar keer diep adem en vervolgens sluit ik mijn ogen. Ik zit er gelijk volledig in. Als ik klaar ben is het helemaal stil. Wat onzeker draai ik me om. Valerie zit me met grote ogen aan te kijken. " Wauw, je hebt echt talent. Hoe lang speel je al?". Ik haal mijn schouders op. " Ik weet eigenlijk niet beter. Speel jij ook?". Ze knikt met een lach op haar gezicht. " Van kleins af aan, maar niet alleen de piano. Muziek

maken is het liefste wat ik doe". Ik sta op. " Wil je alsjeblieft wat voor me spelen?". Met een grote lach op haar gezicht loopt Valerie naar de piano. " Dat hoef je me geen tweede keer te vragen". Ik ga op de bank zitten en geniet van het spel van Valerie, ze is echt heel goed. Ik zou hier wel de hele dag naar kunnen luisteren en kijken. " Dit was het wel voor nu. Roos kan er niet zo goed tegen als ik heel lang speel". Helaas stopt Valerie er na een minuutje of tien mee.

We hebben daarna een tijd tv gekeken en met Roos gespeeld. Valerie en ik hebben elkaar ook iets beter leren kennen. Ik ben wel blij dat ze door lijkt te hebben om niet door te gaan op hele persoonlijke onderwerpen. Het meest persoonlijke wat ze van mij te weten is gekomen is dat ik zestien ben. Valerie is wel echt een relax iemand om mee om te gaan en dat zeg ik niet snel over iemand. Ik ben een nogal teruggetrokken persoon en ga al helemaal niet met vreemde mensen in gesprek. Ik heb Emma en dat vind ik wel genoeg. Ik weet ook niet hoe Valerie het voor elkaar heeft gekregen dat ik me toch al zo vrij voel in haar bijzijn, terwijl we gisteren pas voor het eerst met elkaar hebben gepraat. Ik heb haar al wel eerder gezien, maar we hebben elkaar nooit iets gezegd. Ik weet niet zo goed hoe ik het uit moet leggen, maar het voelt gewoon heel vertrouwd bij haar op de één of andere manier. " Aarde aan Melissa". Wat geschrokken kijk ik op naar Valerie. We zijn al een minuutje of tien in stilte richting het park aan het lopen. " Sorry, zei je wat?". Met een lachje knikt ze. " Waar was je?". Ik haal mijn schouders op. " Ja sorry, ik was even diep in gedachten. Maar wat zei je?". " Ik vroeg of je Emma niet een berichtje kon doen om te vragen hoe laat ze komt". Ik schud mijn hoofd. " Ik heb geen telefoon en heb geen zin om naar de bieb te gaan". Ze kijkt me vragend aan. " Daar heb je computers. Als het echt nodig is dan kan ik haar op die manier bereiken via de mail". Ze knikt begrijpend en we lopen weer in stilte verder. Ook Roos is gestopt met brabbelen en heeft haar ogen dicht, ik denk dat ze al heerlijk in dromenland is.

VRIJDAG 7 JANUARI 2006

Valerie

Na een stuk gewandeld te hebben zijn Melissa en ik op een bankje gaan zitten, Roos ligt heerlijk te slapen in de buggy. " Ik heb net een berichtje terug van Emma, ze is er met de twintig minuten".

Melissa geeft me een knikje. " Je hoeft echt niet met me te blijven wachten hoor". Ik kijk haar met een lachje aan. " Ik vind het niet erg om hier te zitten. Het is eigenlijk wel lekker buiten of wil je me weg hebben?". Ze schudt haar hoofd. Waar ik wel blij om ben, want ik vind het namelijk echt niet erg om hier met Melissa te zitten. " Maar had je echt niet eerst langs huis moeten gaan? Ik kan me voorstellen dat je ouders zich afvragen waar je bent". Wat geïrriteerd kijkt Melissa me aan. Ik heb al een paar keer geprobeerd om haar familie ter sprake te brengen, maar dat ontwijkt ze steeds. " Als dat nodig was geweest dan had ik dat wel gedaan. Heb je er zin in om maandag te beginnen?". En daarmee kapt ze het dus weer af. Ik heb al wel door dat haar familie een gevoelig onderwerp is. Ik kon al wat merken toen ze haar tweelingzus ter sprake bracht. Ik kon een pijn bij haar voelen en ze liet me ook duidelijk merken dat ik er niet verder op in moest gaan. " Melissa als er iets is waarmee ik je kan helpen dan doe ik het graag. Wat het ook is". Ze kijkt me boos aan en vervolgens staat ze op.

Ik pak haar pols vast om te voorkomen dat ze wegloopt. " Alsjeblieft ga weer zitten. Ik zal erover ophouden". Met een zucht neemt Melissa toch weer plaats. " En om je vraag te beantwoorden, ja ik heb zin in maandag, maar ben ook op van de zenuwen". Melissa kijkt me met een lachje aan. " Is het de eerste keer dat je voor de klas komt te staan?". Ik schud mijn hoofd. " Ik heb een jaar lesgegeven en toen raakte ik in verwachting van Roos. Het is dus al een tijd geleden en dat was ook een veel kleinere school". Ze knikt begrijpend. " Vind je het niet raar dat je moeder je